

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

انینه ایران

شباهنگ راد

۱۷ جنوری ۲۰۱۴

جعل تاریخ به بهانه شرح حقیقی تاریخ!

(پیرامون نوشته سردبیر "اندیشه پویا")

دو نوع نقد قابل اعتبار است. نقدی که پایه‌هایش با شرح حقایق استوار است و دیگری، نقدی که انگیزه‌اش در خدمت به انقلاب، انسجام و راهگشائی مبارزه طبقاتی درون جامعه می‌باشد. خارج از این دو، فاقد ارزش است. البته این روزها تخریب و زیر و رو کردن رخدادهای تاریخی و سرنوشت‌ساز از جانب این و آن به وفور یافت می‌شود و نماد امانتداری و روشنگری را کمتر می‌توان در دو طرف مرز مشاهده نمود. بی‌گمان یکسوی آن به قدرت بر می‌گردد و دگرسو، به نگاه یکایک‌مان مربوط می‌شود. در این میان یک موضوع کاملاً آشکار است که دشمنان طبقاتی مردم - و آن هم در هیچ عرصه‌ای -، از منظر و از منفعت میلیون‌ها توده رنج‌دیده به موضوع ننگریسته و انتظاری به غیر از آنچه را که روزانه در پی آنند، نمی‌رود. به بیانی ترس و وحشت سرمایه و مدافعانش در طرح و بازگویی حقایق است؛ چرا که باطناً بر این باوراند بیان حقایق و اعلان بُرش‌های مبارزاتی دهه‌های دُور، منفعت سیاسی و مادی‌شان را به‌مخاطره خواهد انداخت. کم نیستند و فراوان‌اند چنین قلم‌زنان، و باز هم کم نیستند و بسیار و بسیاران‌اند، کسانی که ملات سیاسی و انرژی‌شان را در تخریب رفتار و کردار دیگران می‌گیرند. به هر حال سمت‌وسوی افکار دشمنان آگاهی و دار و دسته‌های سرمایه، این‌گونه می‌چرخد و در هر دوره و زمانی با حاکمان‌اند و دشمن سر سخت آزادی و آزادی‌خواهی.

در چنین چهارچوبه‌ای اخیراً در "اندیشه پویا" شماره دوازده، توسط سردبیر آن نوشته‌ای درج گردیده است تحت عنوان "فدائیان جهل و کاش امیرپرویز پویان خاطرات فیدل کاسترو را خوانده بود". البته نویسنده آن، با چنین نوشتار مغرضانه‌ای و با فرار از طرح مملوس‌ترین حقایق، جای هیچ‌گونه سؤالی پیرامون جایگاه و موقعیت خود به‌جا نگذاشته است و هر انسان منصفی می‌تواند، بناحقی این‌گونه قلم‌ها و تعلق آنان به بالائی‌ها را پی ببرد. این نوشته، سراسر جعل، تحریف و تخریب کمونیست‌هایی‌ست که آمده بودند و سر آخر جان دادند تا خلق‌شان را آزاد کنند. در یک نگاه گذری و ساده، قصد و هدف گردانندگان "اندیشه پویا"، شست و شوی مغزی نسل جوان امروزی و آینده، از کارکردهای انقلابیون و کمونیست‌های دوره‌های پیشین، چپ ستیزی و همچنین وارونه جلوه دادن رخدادهای مهم و تاریخی است که فقط و فقط از عهده کسان، سازمان‌ها و نهادهائی بر می‌آید که کاری به حقیقت‌گویی، کاری به امانت‌داری و کاری به آگاهسازی ندارند. بر این اساس، این‌گونه نوشته‌ها قابل نقد و رد نیست؛ با این منطق که، فاقد پایه‌ی‌ترین پرنسیب‌هاست؛ با این منطق که، زبان انقلاب با زبان ضد انقلاب و مدافعان چنین نوشته‌هایی، انتخاب زبان دیالوگ و تبادل نظر به‌منظور روشن‌گری و کشف حقایق نیست. با چنین نوشته‌ها و افرادی، و یا با چنین ارگان‌ها و نهادهائی نه جایز و صلاح است، وارد مجادله‌های فاکتوری شد، و نه صحیح‌ست به بحث‌های اثباتی - اقناعی پرداخت. دلیل آن به

منش، اخلاق و منطق انقلابیون راستین و کمونیست‌هائی بر می‌گردد که در خلاف منطق و منش سردبیر نشریه "اندیشه پویا" قرار دارد.

منطق کمونیست‌های راستین منطق تحریف وقایع تاریخی و تخریب اعمال و افکار جان‌باختگان راه رهایی انسان‌ها از شر مظلوم امپریالیستی و همچنین دستکاری اسناد تاریخی - سازمانی نیست. بر اساس چنین تفاوت‌هائیست که این دو نگرش کاملاً متضاد از هم، قادر به جدل فکری - نظری نبوده - و نمی‌باشند - و یکی در مقابل دیگریست. هیچ‌گونه زبان مشترکی مابین آن‌ها نیست و به تبع آن‌ها انتخاب به‌جا و صحیح روش‌های مبارزاتی در عرصه‌های گوناگون - چه با خودی‌ها و چه با غیر خودی‌ها -، به معنای فهم اصولی و بنیادی مبارزه فی‌مابین انقلاب و ضد انقلاب است. پُر واضح است که زمانی می‌توان به جنگ نادرستی‌ها و رفع ناملازمات سیاسی شتافت که باور و توافقی پیرامون پایه‌ئی‌ترین وقایع تاریخی باشد. به بیانی دیگر می‌توان بر سر درستی و نادرستی هر موضوع و رخ داده‌های تاریخی - مبارزاتی به بحث نشست و استنتاجات و برداشت‌های خود را در حول و حوش آن‌ها بیان نمود؛ اما نمی‌توان به انکار آن‌ها نشست و سند جعلی و خودی را به‌جای اسناد واقعی و ثبت شده به‌خورد جامعه داد، کاری که گردانندگان "اندیشه پویا" بدان مبادرت ورزیده‌اند.

در هر صورت رؤیت چنین موضوعاتی این‌روزها، نه غیر منتظره است و نه تمام‌شدنی. اما و در ورای آن، آن‌چه که از اهمیت برخوردار می‌باشد نه پرداختن ریز به ریز و بنیادی به نوشته سردبیر نشریه "اندیشه پویا" - رضا خجسته‌رحیمی - مبنی بر این‌که "پویان یکی از تئوریسین‌های جنگ مسلحانه که از دور دستی بر آتش این حوادث داشت، به لحاظ روانی و به ترس از اسلحه متبلا شده بود .."، و همچنین (نقل بناصحیح از فیدل کاسترو) مبنی بر این‌که: " [چه‌گوارا] اراده آهنینش هیچ ربطی به اعتقادات راستین، نیروی ذهنی و اراده آهنین نداشته است، بلکه به بیماری آسم او مربوط می‌شد، احساس خفگی همیشگی و به‌خصوص واکنش مداوم به این احساس و ترشح مرتب و فراوان آدرنالین به‌وسیله سیستم غیر ارادی بدن باعث می‌شود این بیماران از چیزی نهراسند"، بلکه نگاه به چرائی و باز نویسی تاریخ ثبت شده‌است که تحت عنوان نشریه "مستقل" منتشر می‌گردد.

براستی این سؤال طرح است که چه نیاز و ضرورتی، سردبیر "اندیشه پویا" را واداشته است تا به باز نویسی غیر حقیقی و سراسر جعل، از اعمال و آرمان کمونیست‌هائی همچون پویان و چه‌گوارا بپردازد؟ چرا هر کاسه لیسی، قلم به‌دست - گرفته و - می‌گیرد و به بهانه شرح رخ داده‌های مهم و سرنوشت‌ساز تاریخی به تحریف آن‌ها می‌پردازد؟ چرا تلاش‌ها و تقلا‌ها بر آن است تا افکار حک شده توده‌ها را نسبت به کمونیست‌های راستین حذف نمایند و تصویر بناحقی به جامعه ارائه دهند؟ دلیل این همه هرزه‌گویی‌ها و ریاکاری‌ها در چیست؟

به باور سردبیر "اندیشه پویا"، یکی - پویان - در اثر ترس، به اسلحه پناه برده بود و دیگری - چه‌گوارا - هم به‌دلیل استفاده غیر معمول از دارو، از مرگ هراسی نداشت!! آیا همین دو قلم فاکت و چنین نگاهی کافی نیست، تا به عمق انگیزه و به تعلق سردبیر "اندیشه پویا" پی ببریم و بر آن شویم که پرداختن جز به جز این نوع نوشته‌ها، چیزی جز آب در هاون کوبیدن و چیزی جز، اعتباری به گردانندگان نشریه نبوده و نمی‌باشد؟

انصافاً و فارغ از هرگونه پیش‌داوری، آیا چنین روش و سبک کاری را می‌توان به‌عنوان سبک کار و منطق انقلابی و سازنده توضیح داد؟ به غیر از این است که انتخاب چنین روش و اسلوبی مختص مخرسانی همچون سردمداران رژیم جمهوری اسلامی و حامیان ریز و درشت‌شان و مدافعان طبقه سرمایه‌داری می‌باشد؟ به جرأت می‌توان گفت که این سیاست نظام و کاسه لیسان رنگارنگش می‌باشد و یکی از وظایف‌شان، پی‌گیری تخریب و جعل اسناد تاریخی و اعمال انقلابیون و کمونیست‌هائیست که در دوره‌های پیشین، پا پیش گذاشتند و سیاست و راهی را انتخاب نمودند که ثمره آن را جامعه و میلیون‌ها توده زحمت‌کش به عینه مشاهده نموده‌اند. بی‌دلیل نیست که دهه‌ها و مدت‌هاست، نشریات متفاوت

وابسته به دوائر حکومتی - دولتی به بهانه بازگوئی حقایق و به بهانه روشن‌گری و روشن‌سازی افکار عمومی و نسل جوان امروزی، به چنین یاوه‌گوئی‌هایی می‌پردازند؟ تقلاءها و هرزه‌گوئی‌هایی که این‌بار از دهان و از قلم رضا خجسته‌رحیمی بیرون بدر آمد.

مسلماً قلم‌پردازی این‌چنینی را باید از زمره شاخصه‌های همه نظام‌های سرمایه‌داری و دار و دسته‌های رنگارنگ‌شان به حساب آورد و مازاد بر این می‌توان بر این موضوع تأکید ورزید که رژیم جمهوری اسلامی به‌مانند تمامی رژیم‌های هار و سرمایه‌داری، فاقد پائین‌ترین پایگاه اجتماعی‌ست و به هر دری می‌زند تا حاکمیت منحوسش را حفظ نماید. این نظام و دار و دسته‌های حکومتی - دولتی و غیر دولتی‌اش امتحان خود را پس داده‌اند و در میان مردم فاقد اعتباراند. سرمایه و مدافعان آن پی برده‌اند که سیستم و مناسبات حاکم بر جامعه، پاسخ‌گوی ابتدائی‌ترین نیازهای یک جامعه انسانی نیست؛ دریافته‌اند که قیاس دو نگرش، دو رفتار و دو کردار، به جزء ذاتی نیروی جوان و جنبش‌های اعتراضی تبدیل گردیده است. به همین دلیل و به یمن ارگان‌های تبلیغاتی و به یمن عناصر وابسته‌شان است که، با وارونه جلوه دادن حقایق و با زیر و رو نمودن رخداد‌های پرثمر تاریخی، ذهن و افکار بخش و یا بخش‌هایی از جامعه را نسبت به رفتار و کردار کمونیست‌های پیشین منحرف می‌سازند؛ تاریخ را جعل می‌نمایند، به تخریب انسان‌ها روی می‌آورند، دستگیر می‌کنند و جان هزاران کمونیست و مخالف را می‌گیرند تا نفس جامعه دل‌خواه‌شان از حرکت باز نه ایستد. علی‌رغم آگاهی و علی‌رغم فقدان پیروان عملی کمونیست‌های تحول‌گرا در درون جامعه می‌دانند که خاطره، افکار و اعمال کمونیست‌های دهه‌های دور در ایران و جهان، در میان مردم و نسل جوان امروزی سر زنده است. همه هدف‌شان "پاک‌سازی" اعمال و افکار دوره‌ای از پراتیک بالنده و ثمربخش کمونیست‌هاست؛ هدف حذف آن تاریخ ارزش‌مندی‌ست که پایه‌گذاران آن عده‌ای از مبارزان و کمونیست‌های جان بر کفی، همچون پویان‌ها و چه‌گواراهائی بودند که بدون کمترین منفعت و چشم‌داشت سیاسی، به جنگ نظام‌های سراسر خشن و هار برخاستند. می‌خواهند تمامی رد پا و یا هر آنچه را که زمینه‌ساز تحرک ذهنی و عملی جامعه، مردم و نسل جوان امروزی‌ست را "پاک" نمایند و به جای آن‌ها، سیاست اطاعت، بی‌رمقی، ایستادگی و باوری به سیستم ظالمانه سرمایه‌داری را جای‌گزین نمایند.

بنابر این به خطا خواهیم رفت که به جدل فاکتوری، انتقادی و اثباتی - اقصائی، با قلم‌زنانی همچون سردبیر نشریه "اندیشه پویا" پردازیم؛ به خطا خواهیم رفت که از چنین عناصری، طلب اسناد و برخورد واقعی بنمائیم؛ به انحراف در خواهیم غلتید که با چنین سردبیرانی، سیاست مجادله نظری و سیاسی را پیشه سازیم و حد و حدود طبقاتی، و راه مبارزه حقیقی و قاطع - حتی در حوزه‌های تاریخی - فاکتوری و نوشتاری - را مخدوش نمائیم. ورود به بازی تعیین شده آنان، چیزی جز اغتشاش مرزهای طبقاتی نیست و در عوض و پیداست که این‌گونه تقلاءها نشان‌دهنده آن است که آرمان و پراتیک کمونیستی گذشتگان در درون جامعه زنده است و بنابه چنین نشانه‌هایی، ترس رژیم‌های سرمایه‌داری و همه دست‌نشانندگان و جیرمخواران‌شان، پی‌گیری راه آنان از جانب جامعه و نسل جوان امروزی‌ست؛ همه هراس‌شان از سر زندگی آرمان انقلابی و خاطره زنده کمونیست‌هایی همچون پویان‌ها و چه‌گواراها در ذهن جامعه و مردم است؛ خاطره و آرمانی که هر زمان، پتانسیل زیر و رو کردن بساط طبقه سرمایه‌داری را دارا می‌باشد.

۱۶ جنوری ۲۰۱۴

۲۶ دی [جدی] ۱۳۹۲

لینک‌های زیر مربوط به نوشته سردبیر "اندیشه پویا"

<http://i42.tinypic.com/de5fts.jpg>

<http://i40.tinypic.com/2d1mr76.jpg>